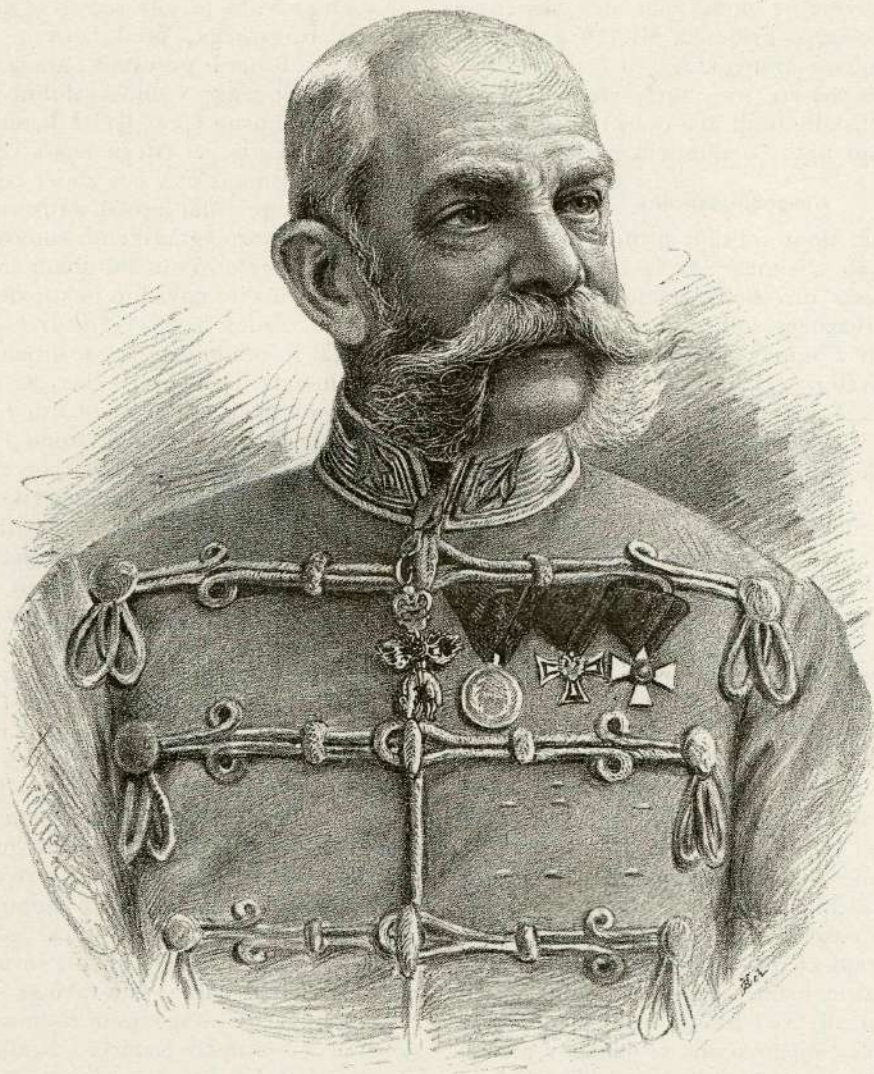

bratje. Ulrik je preživel vse druge ter si pridobil vsa sanéška posestva in si jih še pomnožil z Rogatcem.¹⁾

Ulrika Sanéškega in njegove žene Katarine Heunburške sin je bil Friderik. On je bil tudi naslednik v vrsti sanéških gospodov, torej deveti, in je podedoval po svojem očetu vse rodbinske lastine.²⁾ A ko je okoli l. 1322. moški rod

grofov heunburških zamrl, dobil je Friderik kot dedščino po materi razven drugih posestev bržčas v savinjski in saléški dolini, tudi polovico grajščine celjske, ki je bila tedaj last Heunburžanov. Druga polovica Celjska z ostalimi posestvi heunburškimi pa je prišla v last Pfanberškemu grofu Ulriku, sinu Margarete Heunburške. Vdova poslednjega heunburškega grofa

Nj. veličanstvo cesar Franc Jožef I.

Hermana, Elizabeta, in Ulrik Pfanberški pa sta zatem l. 1323. zastavila Celje koroškemu glavarju Konradu Auffensteinskemu; vsled česar je nato nastala velika pravda in celó krvava vojna. Mogočnega glavarja Koroškega je podpiral v

¹⁾ Dr. Fr. Mayer v knjigi: „Die Santhaler Alpen“ von dr. J. Frischauf p. 224, 227 sl.

²⁾ Njegova sestra Ana, omožena z grofom Rudolfom Ot. Liechtensteinskim, dobila je le majhno doto.

njegovih zahtevah glavar kranjski in slovenske krajine Meinhard Ortenburški, Friderika sanéškega pa štajerski glavar Ulrik Walseeski. In tako se je dogodilo čudno, da so se lotili orožja drug proti drugemu glavarji treh dežel, katere so pozneje za nadvojvode Karola II. l. 1564. prozvali Notranjo Avstrijo. Borba je trajala osem let, a so največ trpeli meščani in kmetje. Šele v petek pred sv. Mihaljem l. 1331. je vojvoda